

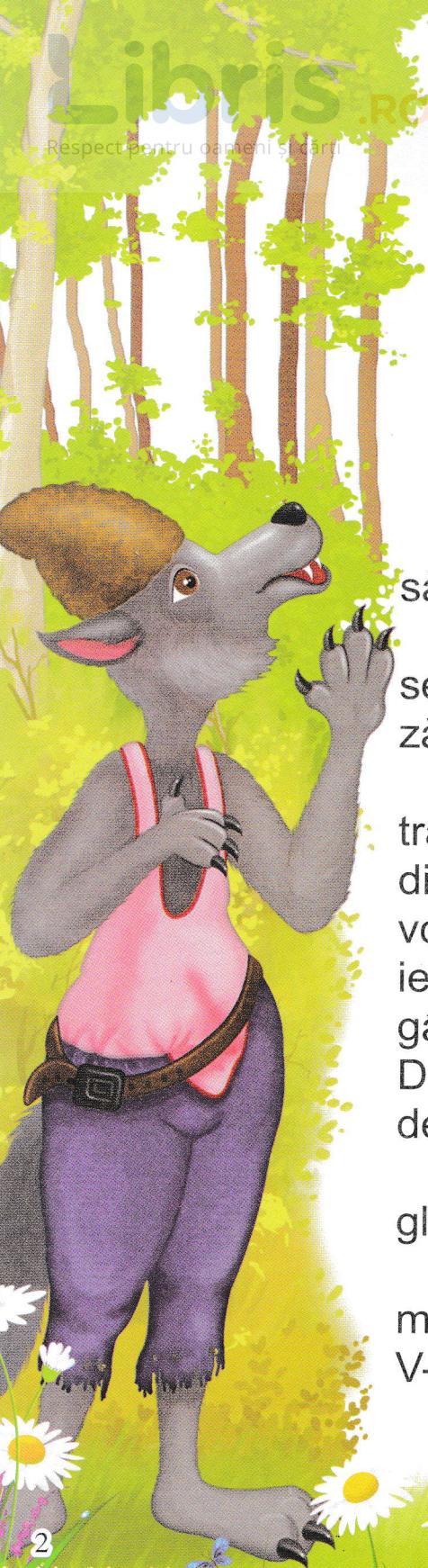
CAPRA CU TREI IEZI

Capra odată o capră care avea trei iezi. Iedul cel mare și cu cel mijlociu se țineau numai de năzbâtii, iar cel mic era harnic și ascultător.

Într-o zi, capra chemă iezii de afară și le zise:

– Dragii mei! Trebuie să merg în pădure după de-ale gurii! Eu vă las singuri și aveți grijă cât voi lipsi de-acasă, să nu deschideți ușa nimăului! Când am să mă întorc, eu o să vă cânt:

– Trei iezi cucuietă,
Uşa mamei descuieşti!
Că mama v-aduce vouă:
Frunze-n buze, lapte-n țâťe,
Drob de sare în spinare,
Mălăieş în călcăieş,
Smoc de flori pe subsuori.
– Auzit-aţi ce-am spus eu?
– Da, mămucă, ziseră iezi.
– Dacă-i aşa, veniţi să vă
sărute mama!

Capra plecă, iar iezi închi-seră uşa după ea şi traseră zăvorul.

În acest timp, duşmanul lup trăgea cu urechea la peretele din dosul casei. De mult timp voia el să prindă şi să mănânce iezi! „Bun! Îşi zise lupul în gând. Acum e timpul potrivit... De i-ar împinge păcatul să-mi deschidă uşa!”

El veni la uşă şi vorbi cu glas răguşit:

– Deschideşti uşa, dragii mei! Sunt eu, mama voastră!
V-am adus atâtea bunătăţi!

– Pleacă de-aici! Tu nu ești mama noastră!
Mama are vocea mai subțire, dar a ta e aspră!
răspunseră iezi.

Lupul, auzind acestea, se duse la un fierar să-și subțieze vocea, și-apoi, întorcându-se, începu să cânte din nou:

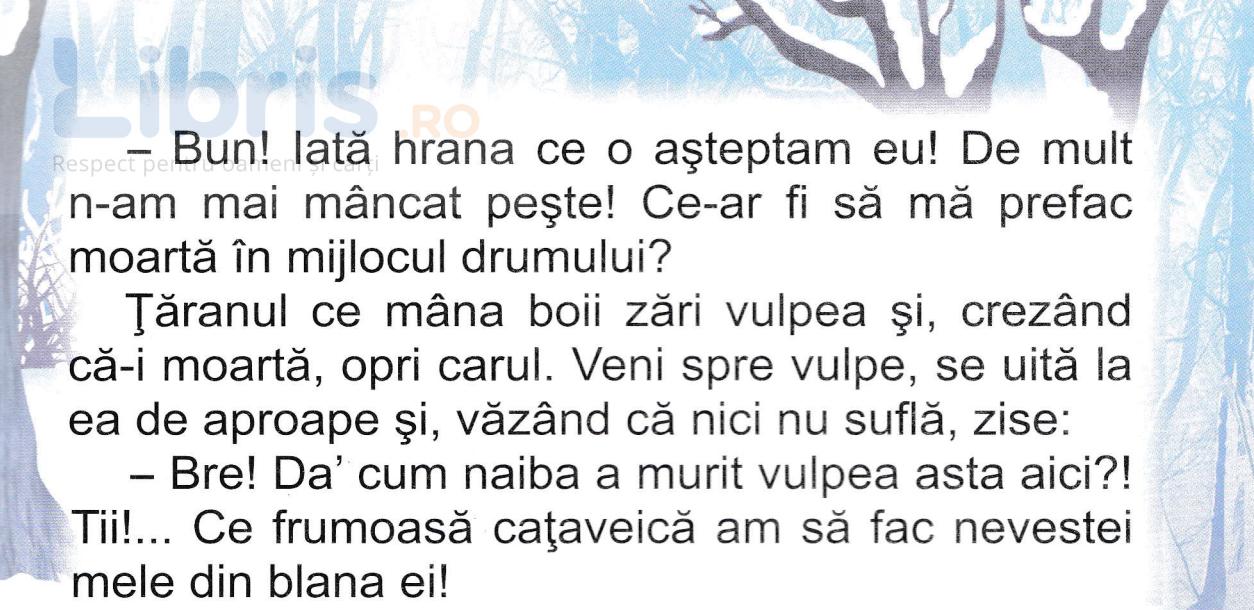
– Trei iezi cucuietă, ușa mamei descuietă!

E

ra odată
o vulpe vicleană,
ca toate vulpile. Umblă
ea o noapte întreagă după
hrană, dar nu găsi nicăieri. Când se
făcu ziuă, vulpea ieși la marginea drumului
și se culcă sub o tufă, gândindu-se ce să mai
facă pentru a găsi ceva de mâncare.

Și cum ședea vulpea cu botul întins pe labele
de dinainte, îi veni miros de pește. Atunci ea
ridică puțin capul și, uitându-se la vale, în lungul
drumului, zări venind un car tras de boi.

– Bun! Iată hrana ce o aşteptam eu! De mult n-am mai mâncat peşte! Ce-ar fi să mă prefac moartă în mijlocul drumului?

Tăranul ce mâna boii zări vulpea și, crezând că-i moartă, opri carul. Veni spre vulpe, se uită la ea de aproape și, văzând că nici nu suflă, zise:

– Bre! Da' cum naiba a murit vulpea asta aici?! Tii!... Ce frumoasă cațaveică am să fac nevestei mele din blana ei!

PUNGUȚA CU DOI BANI

Era odată o babă și un moșneag.

Baba avea o găină, iar moșneagul un cocoș. Găina babei se oua de două ori pe zi și baba mâncă o mulțime de ouă, iar moșneagului nu-i dădea nici unul.

Într-o zi, moșneagul își pierdu răbdarea și zise:

– Măi, babă, dă-mi și mie niște ouă, să-mi astâmpăr pofta măcar.

– Da' cum să nu! Dacă ți-e poftă, bate cocoșul să-ți facă ouă. Că eu aşa am bătut găina, și uite cum se ouă.

Moșneagul se luă după gura babei, prinse cocoșul și îi dădu o mamă de bătaie, zicând:

– Na! Ori te ouă, ori te du de la casa mea și nu mai strica mâncarea degeaba!

Cocoșul, cum se văzu scăpat din mâinile moșneagului, fugi de-acasă pe drumuri și găsi o punguță cu doi bani. O luă în clonț, cu gândul de a se întoarce la casa moșneagului.

Și cum mergea pe drum, îl ajunse din urmă trăsura unui boier. Acesta văzu punguța și porunci vizitiului:

– Măi! Ia dă-te jos și vezi ce are cocoșul acela în plisc.

Vizitiul prinse iute cocoșul, luă punguța și o dădu boierului.

FATA BABEI ȘI FATA MOŞNEAGULUI

Era odată un moșneag și o babă. Moșneagul avea o fată și baba tot o fată. Fata babei era urâtă, leneșă, țâfnoasă și rea la inimă. Dar, pentru că era fata mamei, se alinta cum se alintă cioara în laț.

Fata moșneagului însă era frumoasă, harnică, ascultătoare și bună la inimă, dar oropsită de mama vitregă. Cât era ziulica de mare nu avea odihnă, dintr-o parte venea și în alta se ducea: fata moșneagului la deal, fata moșneagului la vale, ea după vreascuri în pădure, ea la moară...

Pentru babă, fata moșneagului era piatră de moară în casă, iar fata ei - busuioc de pus la icoane. Baba iubea doar pe odorul său, iar pe fata moșneagului o dojenea mereu.

– E leneșă și neascultătoare! Nu mai este chip s-o ții în casă! spunea ea moșneagului.

Moșneagul se uita în gura babei și ce îi spunea ea, sfânt era. Din inimă, bietul poate că ar fi mai zis ceva, dar la casa lui cânta găina și cocoșul nu avea nicio trecere.

Într-una din zile, el a chemat fata și i-a zis:

– Draga tatei, uite ce spune mamă-ta despre tine, că nu o asculți, că ești rea de gură și că nu este chip să te mai țin la casa mea. De aceea, du-te și tu unde te-o îndrepta Dumnezeu, ca să nu mai fie atâta gâlceavă din pricina ta.

Când a văzut fata că baba și cu fiică-sa vor cu orice chip s-o alunge de acasă, a pornit în lumea largă fără nicio speranță de întoarcere!

Și a mers ea cât a mers, până i-a ieșit în cale o cățelușă bolnavă și slabă de-i numărai coastele. Fetei i se făcu milă de ea și o îngriji foarte bine.

Nu a mers ea prea mult și a văzut un păr frumos și înflorit, dar plin de omizi. Fata, harnică cum era, l-a curățit de omizi și de uscături și a mers mai departe.

La o răscruce, a dat peste o fântână părăsită, plină de nămol. Fata nu s-a lenevit și a curățat-o, apoi și-a urmat calea, mulțumită că a putut săvârși încă o faptă bună.

Tot mergând mai departe, a dat de un cupitor, care era mai-mai să se dărâme. Fata i-a lipit crăpăturile și l-a văruit, de-ți era mai mare dragul să-l privești!

Și mergând ea zi și noapte a ajuns într-un codru întunecos. Acolo a dat de o căsuță, în care locuia Sfânta Duminică.

– Cine ești, copilă, și ce cauți prin locurile astea?

– Cine să fiu, mătușă? Uite, o fată sărmană, fără mamă și fără tată. Caut să intru în slujba cuivadar, tot umblând din loc în loc, m-am rătăcit.

– Bine, fata mea! Slujește-mă azi și mâine n-ai să ieși cu mâinile goale din casa mea.

– Bine, măicuță, dar nu știu ce trebuie să fac.